

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 846

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 15 septembrie 2025

SUMAR

Pagina

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

- Decizia nr. 633 din 7 noiembrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 201/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru modificarea altor acte normative, și ale art. 386 alin. (2) din Codul de procedură penală 2–4
- Decizia nr. 636 din 7 noiembrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 346 alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 201/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru modificarea altor acte normative, și ale art. 346 alin. (4) din Codul de procedură penală 4–6
- Decizia nr. 311 din 5 iunie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 alin. (2) din Codul de procedură penală 6–7

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

- Decizia nr. 13 din 23 iunie 2025 (Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii) 8–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 633

din 7 noiembrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 alin. (1)

din Codul de procedură penală, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 201/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru modificarea altor acte normative, și ale art. 386 alin. (2) din Codul de procedură penală

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Alexandru Bogdan în Dosarul nr. 19.160/3/2016 al Tribunalului București — Secția I penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.273D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate. Arată că autorul excepției este nemulțumit de modul de aplicare a dispozițiilor art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală și de soluția pronunțată de instanța judecătorească. De asemenea, arată că dispozițiile art. 386 alin. (2) din Codul de procedură penală nu au legătură cu soluționarea cauzei. În subsidiar, invocând Decizia nr. 616 din 21 noiembrie 2023, solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În ceea ce privește invocarea prevederilor constituționale ale art. 131 și 132, arată că acestea nu sunt incidente în cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 28 mai 2021, pronunțată în Dosarul nr. 19.160/3/2016, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Alexandru Bogdan într-o cauză în care acesta a fost trimis în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni.

5. În **motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale deoarece permit instanței judecătorești ca, din oficiu, să pună în discuție schimbarea încadrării juridice a faptelor, deși acest lucru poate presupune o încadrare a faptelor total nefavorabilă inculpatului. În acest mod este afectată imparțialitatea instanței de judecată, ceea ce conduce la o vătămare gravă a actului de justiție în general, iar în particular la o încălcare a dreptului la un proces echitabil.

6. **Tribunalul București — Secția I penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Face referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, spre exemplu, Hotărârea din 6 iunie 2000, pronunțată în Cauza *Morel împotriva Franței*, Hotărârea din 5 februarie 2014, pronunțată în Cauza *Cutean împotriva României*, paragrafele 60 și 61, Hotărârea din 7 martie 2017, pronunțată în Cauza *Cerošek și Božičnik împotriva Sloveniei*, paragraful 43. De asemenea, invocă jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secțiile Unite, și anume Decizia nr. I din 16 ianuarie 2006, precum și jurisprudența Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 124 din 1 martie 2005 și Decizia nr. 250 din 16 aprilie 2019.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 386 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală. Curtea reține că dispozițiile art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală au fost modificate prin art. I pct. 46 din Legea nr. 201/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru modificarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 618 din 6 iulie 2023. Cu toate acestea, având în vedere încheierea de sesizare, susținerile autorului excepției, precum și Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea observă că obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 201/2023, și art. 386 alin. (2) din Codul de procedură penală. Dispozițiile criticate au următorul conținut:

— Art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 201/2023: „(1) Dacă în cursul judecății se consideră că încadrarea juridică dată faptei prin actul de sesizare urmează a fi schimbată, instanța este obligată să pună în discuție noua încadrare și să

atragă atenția inculpatului că are dreptul să ceară lăsarea cauzei mai la urmă sau amânarea judecății, pentru a-și pregăti apărarea.”

— Art. 386 alin. (2) din Codul de procedură penală: „(2) *Dacă noua încadrare juridică vizează o infracțiune pentru care este necesară plângerea prealabilă a persoanei vătămate, instanța de judecată cheamă persoana vătămată și o întreabă dacă înțelege să facă plângere prealabilă. În situația în care persoana vătămată formulează plângere prealabilă, instanța continuă cercetarea judecătorească, în caz contrar dispunând încetarea procesului penal.*”

11. Autorul excepției susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 24 alin. (1) referitor la dreptul la apărare, art. 124 alin. (2) referitor la înfăptuirea justiției, art. 131 referitor la rolul Ministerului Public și art. 132 referitor la statutul procurorilor.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 250 din 16 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 500 din 20 iunie 2019, paragrafele 27-29, 44 și 45, a reținut că obiectul judecății se limitează la fapta și persoana reținute în actul de sesizare a instanței — rechizitoriul sau încheierea de începere a judecății, după caz —, nu însă și la încadrarea juridică a faptei. În condițiile în care corecta încadrare juridică a unei fapte pentru care o persoană este inculpată ține de corecta aplicare a legii penale, de respectarea principiului legalității în cursul procedurilor judiciare, în vederea respectării acestor principii și a dreptului părților la un proces echitabil, pe parcursul procesului penal acuzația penală poate fi modificată din perspectiva încadrării juridice a faptei. Așadar, dacă fapta reținută în actul de sesizare în sarcina persoanei acuzate nu se regăsește perfect în norma care o incriminează, atunci instanța de judecată este obligată — din oficiu sau la cererea participanților la procesul penal, indiferent de procedura de judecată pe care o aplică — să îi găsească corespondentul în cadrul normativ, potrivit art. 386 din Codul de procedură penală. Încadrarea juridică a faptei semnifică stabilirea textului de lege care o prevede și o sancționează și caracterizarea ei ca infracțiune potrivit acestui text și presupune realizarea de către organele judiciare a unei relații corespunzătoare între conținutul legal al infracțiunii și conținutul concret al acesteia. Prin încadrarea juridică a faptei se statuează asupra textului din legea penală, a tiparului incriminator ce prevede și sancționează fapta socialmente periculoasă ce constituie obiectul cauzei penale. „Schimbarea încadrării juridice a faptei este un act procesual necesar în cazurile în care rechizitoriul a reținut din eroare o anumită încadrare sau atunci când în cursul judecății apar elemente noi de natură să determine o altă încadrare juridică decât cea dată prin actul de sesizare a instanței. Inițiativa schimbării încadrării juridice a faptei, indiferent dacă are loc în fața primei instanțe sau în judecarea căilor de atac, aparține instanței de judecată, părților, precum și procurorului.”

13. Schimbând încadrarea juridică, instanța reține ca săvârșită aceeași faptă prevăzută în actul de sesizare, așadar conținutul faptei imputate nu se schimbă. În acest sens, Curtea a constatat că încadrarea juridică a faptei presupune realizarea de către organele judiciare a unei concordanțe între conținutul legal al infracțiunii și conținutul concret al acesteia. De pildă, se poate schimba încadrarea juridică dintr-o infracțiune în altă infracțiune, însă cu reținerea aceleiași laturi obiective, dar cu urmări sau cu împrejurări diferite. Așadar, schimbând încadrarea juridică a faptei, instanța constată ca săvârșită aceeași faptă prevăzută în actul de sesizare, însă cu reținerea sau înlăturarea unor împrejurări de care nu/se face vorbire în rechizitoriu (Decizia nr. 253 din 25 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 570 din 18 iulie 2017, paragraful 30).

Din această perspectivă, Curtea a reținut că datele, care ar putea conduce la concluzia că încadrarea juridică dată faptei prin actul de sesizare trebuie schimbată, pot să apară doar în cursul cercetării judecătorești ca urmare a readministrării probelor din urmărirea penală ori a administrării de probe noi. Astfel, Curtea a reținut că necesitatea recalificării în drept a faptelor reținute în sarcina inculpatului poate să reiasă din cercetarea judecătorească, având în vedere materialul probator administrat în faza de urmărire penală și în cursul cercetării judecătorești, prin raportare la circumstanțele concrete ale cauzei.

14. Curtea a constatat că schimbarea încadrării juridice a faptei nu constituie o modalitate de exprimare anticipată a părerii cu privire la soluția susceptibilă de a fi adoptată într-o anumită cauză, astfel că judecătorul care participă la pronunțarea ei, prin încheiere, nu devine incompatibil cu a lua parte, în continuare, la soluționarea acelei cauze în fond. Coroborând prevederile art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală cu dispozițiile art. 387 din Codul de procedură penală, prin care este reglementată rezolvarea de către instanță a chestiunilor incidente, Curtea a reținut că, potrivit voinței legiuitorului, schimbarea încadrării juridice date faptei prin actul de sesizare este o problemă procedurală, ce nu privește soluționarea nemijlocită a cauzei. Or, simplul fapt pentru judecător de a fi luat o decizie înaintea procesului nu poate fi considerat întotdeauna că ar justifica, în sine, o bănuială de imparțialitate în privința sa. Ceea ce trebuie avut în vedere este întinderea și importanța acestei decizii. Aprecierea preliminară a datelor din dosar nu poate semnifica faptul că ar fi de natură să influențeze aprecierea finală, ceea ce interesează fiind ca această apreciere să se facă la momentul luării hotărârii și să se bazeze pe elementele dosarului și pe dezbaterile din ședința de judecată (Hotărârea din 6 iunie 2000, pronunțată în Cauza *Morel împotriva Franței*). Totodată Curtea a constatat că schimbarea încadrării juridice, dispusă prin încheiere anterioară soluționării pe fond a cauzei, nu atrage incompatibilitatea judecătorului care a făcut parte din completul de judecată, având în vedere, astfel cum s-a arătat, și dispozițiile art. 386 alin. (2) din Codul de procedură penală, privind procedura de schimbare a încadrării juridice, în fața instanței, în cazul infracțiunilor pentru care acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Tot astfel, a considera caz de incompatibilitate participarea la schimbarea încadrării juridice a faptei prin încheiere, anterioară judecății în fond, ar însemna să se renunțe la principiul continuității judecătorului și la garanțiile procesuale cu rol esențial în aflarea adevărului și asigurarea justei soluționări a cauzei, în condițiile în care jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului obligă la luarea în considerare a principiului continuității completului de judecată, prin prisma exigențelor regulii nemijlocirii ce decurge din art. 6 paragraful 1 din Convenție (a se vedea Hotărârea din 5 februarie 2014, pronunțată în Cauza *Cutean împotriva României*, paragrafele 60 și 61; Hotărârea din 7 martie 2017, pronunțată în Cauza *Cerovšek and Božičnik împotriva Sloveniei*, paragraful 43). De altfel, și Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, în Decizia nr. I din 16 ianuarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 31 martie 2006, privind recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 47 alin. 2 din Codul de procedură penală [s.n. din 1968] referitoare la compatibilitatea judecătorului de a participa la judecarea cauzei în care a dispus prin încheiere, pronunțată înainte de soluționarea acesteia în fond, schimbarea încadrării juridice a faptei ce face obiectul actului de sesizare a instanței, a reținut că ar fi de neconceput ca judecătorii care au schimbat încadrarea juridică a faptei într-o altă infracțiune, pentru care este necesară

plângerea prealabilă a persoanei vătămate, să nu mai poată face parte din completul care, în raport cu poziția adoptată de persoana vătămată, să procedeze la continuarea judecării ori să înceteze procesul penal. De asemenea, a mai reținut că schimbarea încadrării juridice a faptei ce face obiectul actului de sesizare a instanței, prin încheiere pronunțată de judecător înainte de soluționarea cauzei, nu poate presupune, prin ea însăși, exprimarea părerii sale cu privire la soluția ce ar putea fi dată în acea cauză, astfel încât schimbarea încadrării juridice a faptei ce face obiectul actului de sesizare a instanței, prin încheiere pronunțată înainte de soluționarea cauzei, nu atrage incompatibilitatea judecătorului care a făcut parte din completul de judecată (a se vedea și Decizia nr. I din 16 ianuarie 2006).

17. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Alexandru Bogdan în Dosarul nr. 19.160/3/2016 al Tribunalului București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 201/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru modificarea altor acte normative, și ale art. 386 alin. (2) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 7 noiembrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 636

din 7 noiembrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 346 alin. (3) lit. a)

din Codul de procedură penală, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 201/2023

pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și

pentru modificarea altor acte normative, și ale art. 346 alin. (4) din Codul de procedură penală

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 346 alin. (3) lit. a) și alin. (4) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Lucian Adrian Boncu în

15. Instanța nu își exprimă părerea cu privire la soluția care ar putea fi dată în cauză, așa cum pretinde autorul excepției, ci face aplicarea principiilor procesual penale, în special a principiului aflării adevărului. Schimbarea încadrării juridice apare ca necesară tocmai pentru a se asigura o soluționare corectă a cauzei, în cadrul unui proces echitabil.

16. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate pronunțată prin deciziile menționate anterior, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză (a se vedea și Decizia nr. 124 din 1 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 245 din 24 martie 2005).

Dosarul nr. 2.394/30/2021/a1 al Tribunalului Timiș. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.798D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate. În subsidiar, invocând Decizia nr. 622 din 21 noiembrie 2023, solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 18 august 2021, pronunțată în Dosarul nr. 2.394/30/2021/a1, **Tribunalul Timiș a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 346 alin. (3) lit. a) și alin. (4) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Lucian Adrian Boncu într-o cauză aflată în etapa procedurii de cameră preliminară.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia apreciază că textele criticate, care împiedică judecătorul de cameră preliminară să restituie cauza la procuror în cazul în care constată caracterul incomplet al urmăririi penale și nerespectarea unor drepturi fundamentale ale inculpatului, dacă acestea nu atrag imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecății, încalcă dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil.

6. **Tribunalul Timiș** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Dispozițiile criticate țin seama de principiul separării funcțiilor judiciare, consacrat de prevederile art. 3 din Codul de procedură penală. A permite judecătorului de cameră preliminară să restituie cauza la parchet în situația în care ar constata că urmărirea penală, în raport cu probatoriul administrat, este incompletă ar echivala cu situația în care acesta ar trebui să evalueze dacă probele legal administrate în faza de urmărire penală sunt sau nu suficiente pentru susținerea acuzației. Or, în această situație se depășește obiectului procedurii camerei preliminare și, în mod implicit, se încalcă principiul legalității procesului penal, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 342 din Codul de procedură penală, în această etapă se verifică exclusiv legalitatea administrării probelor de către organul de urmărire penală.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 346 alin. (3) lit. a) și alin. (4) din Codul de procedură penală. Curtea reține că dispozițiile art. 346 alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală au fost modificate prin art. I pct. 39 din Legea nr. 201/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru modificarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 618 din 6 iulie 2023. Având în vedere actul de sesizare, susținerile autorului excepției, precum și Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea observă că obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă art. 346 alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 201/2023, și art. 346 alin. (4) din Codul de procedură penală. Dispozițiile criticate au următorul conținut:

— Art. 346 alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 201/2023: „(3) *Judecătorul de cameră preliminară restituie cauza la parchet dacă:*

a) *rechizitoriul este neregularitar întocmit, iar neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul prevăzut la art. 345 alin. (3), dacă neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecății.*”

— Art. 346 alin. (4) din Codul de procedură penală: „*În toate celelalte cazuri în care a constatat neregularități ale actului de sesizare, a exclus una sau mai multe probe administrate ori a sancționat potrivit art. 280-282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii, judecătorul de cameră preliminară dispune începerea judecății.*”

11. Autorul excepției susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil și art. 24 alin. (1) referitor la dreptul la apărare. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că a analizat constituționalitatea dispozițiilor de lege criticate dintr-o perspectivă identică celei expuse în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 260 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 599 din 5 august 2016, Decizia nr. 493 din 30 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 832 din 20 octombrie 2016, Decizia nr. 468 din 27 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 750 din 19 septembrie 2017, Decizia nr. 118 din 15 martie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 666 din 4 iulie 2022, și Decizia nr. 622 din 21 noiembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 233 din 19 martie 2024, Curtea a constatat că procedura de cameră preliminară a fost concepută de legiuitor ca o procedură-filtru, în cadrul căreia se examinează competența și legalitatea sesizării instanței, legalitatea actelor de urmărire penală efectuate în cauză, precum și legalitatea modului de administrare a probelor în faza de urmărire penală. Scopul acestei proceduri este acela de a identifica și de a remedia eventualele neregularități survenite sub aspectele enumerate, așa încât faza de judecată să se desfășoare cu celeritate și cu respectarea tuturor drepturilor și garanțiilor procesuale ale părților.

13. Neregularitățile constatate în procedura de cameră preliminară determină sancțiuni juridice diferite, în funcție de elementele asupra cărora poartă și de consecințele pe care le-ar avea acestea în perspectiva continuării judecății.

14. În jurisprudența sa, Curtea a constatat că dispozițiile art. 346 alin. (3) lit. b) și alin. (4) din Codul de procedură penală — care împiedică judecătorul de cameră preliminară să dispună începerea judecății atunci când a înlăturat ca nelegale toate probele administrate în cursul urmăririi penale — țin seama tocmai de principiul separării funcțiilor judiciare, consacrat de prevederile art. 3 din Codul de procedură penală, având în vedere faptul că, într-o astfel de ipoteză, începerea judecății ar însemna ca instanța să efectueze ea însăși ancheta penală, substituindu-se organelor de urmărire penală. Pe de altă parte, a permite judecătorului de cameră preliminară să evalueze dacă probele legal administrate în faza de urmărire penală sunt sau nu suficiente pentru susținerea acuzației înseamnă depășirea obiectului procedurii camerei preliminare și, în mod implicit, încălcarea principiului legalității procesului penal, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 342 din Codul de procedură penală, în această etapă se verifică exclusiv legalitatea administrării probelor de către organul de urmărire penală. Sub acest aspect, Curtea a reținut că aptitudinea probelor de a susține acuzația se analizează de instanța de judecată în urma administrării întregului material probator [art. 103 alin. (1) din Codul de procedură penală], cu ocazia judecării fondului cauzei penale. Prin urmare, Curtea a constatat că dispozițiile art. 346 alin. (4) din Codul de procedură penală nu încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la

principiul legalității și ale art. 126 alin. (2) referitor la stabilirea prin lege a competenței instanțelor judecătorești și a procedurii de judecată.

15. De asemenea, Curtea a reținut că dispozițiile ce reglementează procedura camerei preliminare nu împiedică efectuarea unei anchete efective în cauzele penale, ci, dimpotrivă, contribuie la aceasta. Astfel, prin prevederile art. 346 alin. (3) lit. c) din Codul de procedură penală, legiuitorul a stabilit că dosarul de urmărire penală se restituie parchetului dacă procurorul de caz solicită aceasta ori nu răspunde încheierii prin care judecătorul a exclus ca nelegale unele dintre probele administrate. Or, în acest fel, legiuitorul dă procurorului

posibilitatea de a relua urmărirea penală în vederea desfășurării unei anchete efective. Așadar, în considerarea principiului separației funcțiilor judiciare, dacă procurorul comunică judecătorului de cameră preliminară că, în ciuda excluderii unora dintre probele administrate, menține dispoziția de trimitere în judecată, judecătorul va proceda conform dispozițiilor art. 346 alin. (4) din Codul de procedură penală, dispunând începerea judecării.

16. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

17. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Lucian Adrian Boncu în Dosarul nr. 2.394/30/2021/a1 al Tribunalului Timiș și constată că dispozițiile art. 346 alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 201/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru modificarea altor acte normative, și ale art. 346 alin. (4) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Timiș și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 noiembrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,

Daniela Ramona Marișu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 311

din 5 iunie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 alin. (2) din Codul de procedură penală

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 alin. (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Alexandru Caramalău și de Ștefan Codruț în Dosarul nr. 11.680/281/2018/a24 al Judecătorei Ploiești — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.702D/2020.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, întrucât controlul de constituționalitate are în vedere conformitatea normelor criticate în raport cu dispozițiile constituționale, iar nu cu alte prevederi legale, invocate de autor. Totodată, apreciază că, prin motivele de neconstituționalitate formulate, autorul solicită completarea dispozițiilor de lege criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea penală nr. 1.124 din 1 octombrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 11.680/281/2018/a24, **Judecătoria Ploiești — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 alin. (2) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Alexandru Caramalău și de Ștefan Codruț într-o cauză penală în care autorii excepției au calitatea de inculpați, cu privire la aceștia fiind dispusă schimbarea încadrării juridice într-o infracțiune pentru care legea prevede posibilitatea împăcării/medierii.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale invocate prin faptul că nu prevăd posibilitatea împăcării părților, ulterior citirii actului de sesizare, în ipoteza schimbării încadrării juridice a faptei într-o infracțiune pentru care legea prevede posibilitatea împăcării.

6. **Judecătoria Ploiești — Secția penală**, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 386 alin. (2) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: *„Dacă noua încadrare juridică vizează o infracțiune pentru care este necesară plângerea prealabilă a persoanei vătămate, instanța de judecată cheamă persoana vătămată și o întreabă dacă înțelege să facă plângere prealabilă. În situația în care persoana vătămată formulează plângere prealabilă, instanța continuă cercetarea judecătorească, în caz contrar dispunând încetarea procesului penal.”*

11. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că normele procesual penale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în fața legii și ale art. 21 alin. (3) cu privire la dreptul la un proces echitabil.

17. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Alexandru Caramalău și de Ștefan Codruț în Dosarul nr. 11.680/281/2018/a24 al Judecătoriei Ploiești — Secția penală și constată că dispozițiile art. 386 alin. (2) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Ploiești — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 iunie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

pentru **MARIAN ENACHE**,

în temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă

coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992

privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale,

semnează

ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prin Decizia nr. 222 din 20 aprilie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 22 mai 2023, a constatat că soluția legislativă cuprinsă în art. 159 alin. (3) teza finală din Codul penal, care privește sintagma *„și dacă are loc până la citirea actului de sesizare a instanței”*, este constituțională numai în măsura în care nu se aplică în ipoteza schimbării încadrării juridice a faptei, ulterior citirii actului de sesizare a instanței, într-o infracțiune pentru care legea a prevăzut în mod expres că este posibilă împăcarea. Prin aceeași decizie, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 alin. (2) din Codul de procedură penală, constatând că acestea sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

13. Astfel, prin Decizia nr. 222 din 20 aprilie 2023, precitată, paragraful 64, Curtea a reținut că, în condițiile în care prin această decizie se stabilește interpretarea constituțională a soluției legislative cuprinse în art. 159 alin. (3) teza finală din Codul penal, în urma admiterii acestei excepții, prevederile art. 386 alin. (2) din Codul de procedură penală nu conțin, în sine, niciun element de neconstituționalitate, impunându-se, prin urmare, o soluție de respingere a acestei din urmă excepții, ca neîntemeiată, în raport cu criticile de neconstituționalitate formulate.

14. Curtea a reținut, totodată, că interpretarea constituțională a dispozițiilor art. 159 alin. (3) teza finală din Codul penal este suficientă pentru îndepărtarea viciului de neconstituționalitate constatat și care vizează ipoteza schimbării încadrării juridice a faptei, ulterior citirii actului de sesizare a instanței, într-o infracțiune pentru care legea a prevăzut în mod expres că este posibilă împăcarea.

15. Pentru aceste motive Curtea a reținut că nu este necesară nicio intervenție asupra instituției schimbării încadrării juridice a faptei, astfel cum este reglementată de art. 386 din Codul de procedură penală (în același sens a se vedea Decizia nr. 450 din 13 iulie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1073 din 28 noiembrie 2023, paragrafele 12-14).

16. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să modifice jurisprudența mai sus menționată, atât considerentele, cât și soluția pronunțată prin deciziile mai sus invocate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU SOLUȚIONAREA RECURSULUI ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 13

din 23 iunie 2025

Dosar nr. 923/1/2025

Corina-Alina Corbu — președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului

Elena Diana Tămagă — președintele Secției de contencios administrativ și fiscal

Carmen Elena Popoiag — președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu — președintele Secției a II-a civile

Eleni Cristina Marcu — președintele delegat al Secției penale

Luiza Maria Păun — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Maria Hrudei — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Andreea Marchidan — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Doina Vișan — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Vasile Bîcu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Carmen Mihaela Voinescu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Cristinel Grosu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Alina Pohrib — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Veronica Dumitrache — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Ramona-Maria Gliga — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Andra Monica Asănică — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Alexandru Răzvan George Popescu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Alina-Gianina Prelipcean — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Bogdan Cristea — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Lavinia Curelea — judecător la Secția I civilă
Adina Georgeta Nicolae — judecător la Secția I civilă
Ștefan Ioan Lucaciuc — judecător la Secția a II-a civilă

Iulia Craiu — judecător la Secția a II-a civilă
Ilie Iulian Dragomir — judecător la Secția penală
Mihai-Alexandru Mihalcea — judecător la Secția penală

1. Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 923/1/2025 este legal constituit conform dispozițiilor art. 516 alin. (1) din Codul de procedură civilă și ale art. 31 alin. (3) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna Antonia Eleonora Constantin, procuror-șef al Secției judiciare.

4. La ședința de judecată participă doamna Elena-Mădălina Ivănescu, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 32 din Regulament.

5. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele completului, acordă cuvântul reprezentantului procurorului general, pentru prezentarea punctului de vedere cu privire la recursul în interesul legii, cu referire la soluția propusă prin punctul de vedere la raport depus la dosar, întocmit de către unul dintre membrii completului de judecată.

6. Doamna procuror Antonia Eleonora Constantin solicită admiterea recursului în interesul legii și pronunțarea unei decizii prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a legii în problema de drept sesizată, conform argumentelor expuse în punctul de vedere formulat în scris, arătând că Ministerul Public apreciază ca fiind în litera și în spiritul legii prima orientare jurisprudențială prezentată în memoriul de recurs în interesul legii.

7. Nefiind întrebări pentru reprezentantul procurorului general, doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele completului, declară dezbaterile închise, iar completul de judecată rămâne în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

I. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție și obiectul recursului în interesul legii

8. Înalta Curte de Casație și Justiție a fost investită, prin sesizarea formulată de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov, cu soluționarea recursului în interesul legii ce vizează următoarea problemă de drept:

Competența materială a instanței în litigiile având ca obiect cerere de anulare a dispoziției de ridicare vehicul, în situația în care nu se contestă/nu este întocmit un proces-verbal de contravenție.

9. Recursul în interesul legii a fost înregistrat la Înalta Curte de Casație și Justiție la 29 aprilie 2025, formându-se Dosarul nr. 923/1/2025.

II. Dispozițiile legale supuse interpretării Înaltei Curți de Casație și Justiție

10. *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice*, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002*)

„**Art. 97.** — (1) În cazurile prevăzute în prezenta ordonanță de urgență, polițistul rutier dispune și una dintre următoarele măsuri tehnico-administrative: (...) d) ridicarea vehiculelor staționate neregulamentar. (...)”

„**Art. 118.** — (1) Împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției se poate depune plângere, în termen de 15 zile de la comunicare, la judecătoria în a cărei rază de competență a fost constatată fapta ori la judecătoria în a cărei rază teritorială își are domiciliul sau sediul contravenientul.”

11. *Legea poliției locale nr. 155/2010*, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 155/2010*)

„**Art. 7.** — În domeniul circulației pe drumurile publice, poliția locală are următoarele atribuții: (...) h) constată contravenții și aplică sancțiuni pentru încălcarea normelor legale privind oprirea, staționarea, parcarea autovehiculelor și accesul interzis, având dreptul de a dispune măsuri de ridicare a autovehiculelor staționate neregulamentar; (...)”

12. *Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004*, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 554/2004*)

„**Art. 10.** — (1) Litigiile privind actele administrative emise sau încheiate de autoritățile publice locale și județene (...) se soluționează în fond de tribunalele administrativ-fiscale, iar cele privind actele administrative emise sau încheiate de autoritățile publice centrale (...) se soluționează în fond de secțiile de contencios administrativ și fiscal ale curților de apel, dacă prin lege organică specială nu se prevede altfel.”

13. *Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor*, aprobată cu modificări și completări prin *Legea nr. 180/2002*, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța Guvernului nr. 2/2001*)

„**Art. 31.** — (1) Împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii se poate face plângere în termen de 15 zile de la data înmânării sau comunicării acestuia. (...)”

„**Art. 32.** — (1) Plângerea se depune și se soluționează în baza competenței alternative la judecătoria în a cărei circumscripție a fost săvârșită contravenția ori la judecătoria în a cărei rază teritorială își are domiciliul sau sediul contravenientul.

(2) Controlul aplicării și executării sancțiunilor contravenționale principale și complementare este de competență exclusivă a instanței prevăzute la alin. (1). (...)”

III. Orientările jurisprudențiale divergente

14. Autorul sesizării a arătat că în practica judiciară s-au evidențiat două opinii cu privire la problema de drept în discuție.

15. Într-o primă orientare jurisprudențială s-a apreciat că judecătoria este competentă să soluționeze acțiunile având ca obiect anularea dispozițiilor de ridicare a autovehiculelor staționate neregulamentar pe domeniul public al municipalității, chiar și în situația în care nu se contestă ori nu este întocmit un proces-verbal de contravenție.

16. În argumentarea acestei orientări jurisprudențiale au fost reținute considerentele redată în continuare.

17. Măsura ridicării autovehiculului este dispusă de poliția locală în temeiul dispozițiilor art. 97 alin. (1) lit. d) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002* și potrivit atribuțiilor care revin poliției locale conform dispozițiilor art. 7 lit. h) din *Legea nr. 155/2010*, conținutul dispoziției de ridicare a vehiculului fiind prevăzut de art. 203² din *Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002* privind circulația pe drumurile publice, aprobat prin *Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006 (Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002)*.

18. Măsura este calificată de dispozițiile art. 97 alin. (1) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002* ca reprezentând o măsură tehnico-administrativă, fiind dispusă ca urmare a săvârșirii unei contravenții dintre cele prevăzute de art. 143 din *Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002*.

19. Chiar dacă actul juridic prin care s-a dispus această măsură reprezintă un act administrativ tipic, în sensul dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. c) din *Legea nr. 554/2004*, este esențială împrejurarea că emiterea dispoziției de ridicare a vehiculului are ca premisă săvârșirea unei contravenții, astfel că acest act — dispoziția de ridicare a vehiculului — este emis în materie contravențională, care este reglementată prin norme juridice derogatorii de la dispozițiile Legii nr. 554/2004.

20. Dispoziția de ridicare a autovehiculului nu are regimul juridic al unei sancțiuni de sine stătătoare, independente de regimul contravențional incident în materia circulației rutiere, pentru ca apoi să se poată statua că actul ce conține stabilirea și executarea unei astfel de măsuri să aibă regim distinct de actele încheiate în mod obișnuit în cadrul tratamentului contravențional.

21. Procesul-verbal de ridicare a autovehiculelor staționate neregulamentar pe domeniul public al municipalității, având ca premisă săvârșirea unei fapte de natură contravențională, nu poate fi detașat de regimul de ansamblu al raportului juridic contravențional, așa încât ridicarea autovehiculului poate fi calificată ca o măsură dispusă de organul constator asociată celorlalte măsuri legale și necesare care configurează regimul juridic al răspunderii contravenționale. Cererea de anulare a dispoziției de ridicare are natura juridică a unei cereri accesorii, întrucât dispoziția de ridicare este emisă în cauză drept consecință a constatării săvârșirii unei contravenții sancționate printr-un proces-verbal de contravenție.

22. Măsura tehnico-administrativă este rezultatul direct al unei contravenții, astfel că și cererea privind anularea măsurii de ridicare se impune a fi analizată în contextul general al raportului de drept contravențional, competența de soluționare în primă instanță revenind judecătoriei, în baza art. 123 alin. (1) din *Codul de procedură civilă*, raportat la art. 31 alin. (1), art. 32 alin. (2) din *Ordonanța Guvernului nr. 2/2001* și art. 118 alin. (1) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002*.

23. În cea de-a doua orientare jurisprudențială s-a apreciat că, în situația în care nu se contestă ori nu este întocmit un proces-verbal de contravenție, tribunalul este competent să soluționeze acțiunile având ca obiect anularea dispozițiilor de ridicare a autovehiculelor staționate neregulamentar pe domeniul public al municipalității, conform dispozițiilor art. 10 alin. (1), art. 8 alin. (1) și art. 2 alin. (1) lit. c) și f) din *Legea nr. 554/2004*.

24. În susținerea acestei opinii jurisprudențiale s-au reținut, în esență, argumentele redată în continuare.

25. Dispoziția de ridicare a autoturismului constituie un act administrativ cu caracter individual, fiind emis de o autoritate publică locală — poliția locală, în regim de putere publică și în vederea executării în concret a legii, anume pentru ridicarea unui autovehicul despre care se pretinde a fi fost staționat neregulamentar pe partea carosabilă.

26. Art. 32 alin. (2) din *Ordonanța Guvernului nr. 2/2001* are în vedere doar acțiunile privind procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției și de aplicare a sancțiunii, respectiv acțiunile vizând controlul aplicării și executării sancțiunilor contravenționale principale și complementare, acestea revenind în competența de primă instanță a judecătoriei, pe când cererea de chemare în judecată astfel formulată nu are ca obiect un proces-verbal de constatare și sancționare a contravenției și de aplicare a sancțiunii, ci anularea unui act administrativ unilateral —

o dispoziție de ridicare a unui autovehicul — care nu privește o sancțiune contravențională principală sau complementară.

27. Au fost avute în vedere calificarea dată de art. 97 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 — aceea de măsură tehnico-administrativă, iar nu de sancțiune contravențională — și dispozițiile art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, care au stabilit competența materială de judecată cu caracter special în favoarea judecătorei doar în ceea ce privește procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției, nu și în cazul actelor ce dispun în mod separat măsuri tehnico-administrative.

28. Deși măsura tehnico-administrativă a ridicării autovehiculelor staționate neregulamentar își are ca premisă un raport juridic contravențional, putând fi stabilită în urma săvârșirii unei contravenții, anume fapta de a staționa neregulamentar, acest fapt nu este determinant sub aspectul stabilirii competenței de judecată a procesului vizând actul administrativ unilateral (dispoziție) prin care a fost dispusă o astfel de măsură litigioasă, atunci când acesta este diferit de procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției, putând eventual prezenta relevanță pentru soluționarea fondului cererii de chemare în judecată referitor la legalitatea acelei măsuri.

IV. Opinia titularului sesizării

29. Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov invocă existența unor soluții divergente în practica instanțelor judecătorești, arătând că, în aprecierea sa, prima orientare jurisprudențială este în acord cu litera și spiritul legii, fără a realiza o expunere a argumentelor ce susțin această opinie.

V. Opinia procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

30. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat punctul său de vedere, în sensul că sesizarea este admisibilă și că prima orientare jurisprudențială este în acord cu litera și spiritul legii, pentru argumentele ce vor fi redate, în sinteză, în cele ce urmează.

31. Invocând Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii nr. 9 din 25 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 526 din 15 iulie 2015 (*Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii nr. 9/2015*), se apreciază că împrejurarea că măsura ridicării și depozitării autovehiculului oprit ori staționat neregulamentar este dispusă printr-un act administrativ [dispoziția emisă de poliția locală în temeiul prevederilor art. 7 lit. h) din Legea nr. 155/2010], ca urmare a constatării săvârșirii unei contravenții prin care au fost încălcate dispoziții legale privind oprirea, staționarea, parcare autovehiculelor și accesul interzis, separat de procesul-verbal prin care a fost aplicată sancțiunea contravențională principală pentru aceeași faptă, nu este de natură a schimba calificarea juridică a măsurii tehnico-administrative și nici raportul de accesorialitate dintre măsura tehnico-administrativă și sancțiunea contravențională principală, raport din care rezultă și apartenența acestei măsuri la instituția juridică a răspunderii contravenționale, cu toate consecințele ce decurg din această apartenență, în planul competenței materiale procesuale de soluționare a acțiunilor îndreptate împotriva actului administrativ unilateral cu caracter individual prin care a fost dispusă măsura tehnico-administrativă.

32. La nivel conceptual, raportul de accesorialitate din care rezultă apartenența măsurii tehnico-administrative la materia dreptului contravențional nu este determinată de un criteriu de ordin temporal, care ar presupune emiterea dispoziției de ridicare și depozitare a autovehiculului, subsecvent întocmirii procesului-verbal de constatare și sancționare contravențională, ci rezultă din săvârșirea unei fapte unice, care se încadrează în sfera ilicitului contravențional.

33. Măsura tehnico-administrativă a ridicării autovehiculelor staționate sau oprite neregulamentar, prevăzută de art. 97 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 și de art. 203 din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, nu poate avea o existență juridică de sine stătătoare, independent de constatarea săvârșirii unei contravenții la regimul circulației rutiere, care atrage răspunderea contravențională a făptuitorului.

34. Măsura prevăzută de art. 97 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 are natura juridică a unui act juridic administrativ, iar relațiile sociale disciplinate de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privesc circulația pe drumurile publice. Aceste relații sociale sunt protejate prin sancțiuni de natură contravențională, în acest concept fiind inclusă și ridicarea vehiculelor, măsură care, în fapt, prin conținut și finalitate, reprezintă o sancțiune contravențională complementară.

35. Au fost invocate, totodată, deciziile Curții Constituționale nr. 521 din 12 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 5 februarie 2014 (*Decizia Curții Constituționale nr. 521/2013*), și nr. 545 din 24 octombrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165 din 29 februarie 2024 (*Decizia Curții Constituționale nr. 545/2023*), subliniindu-se că adoptarea primei orientări jurisprudențiale nu intră în contradicție cu cele statuate de instanța de contencios constituțional prin paragraful 21 al Deciziei nr. 545/2023, de vreme ce considerentul în care a fost exprimată natura juridică a dispoziției de ridicare a autovehiculelor staționate neregulamentar a fost enunțat pentru a se demonstra că, și atunci când dispoziția a fost emisă separat de procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției, persoana interesată are posibilitatea de a se adresa instanțelor judecătorești, în scopul desființării măsurii.

36. De asemenea, s-a arătat că prima orientare jurisprudențială se bazează pe un raționament similar celui care a stat la baza pronunțării Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 28 din 6 decembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 31 ianuarie 2022 (*Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 28/2021*).

37. Ridicarea vehiculelor staționate neregulamentar intervine în contextul în care operează răspunderea contravențională, ceea ce implică existența unor garanții procesuale specifice procedurii contravenționale atât în situația în care, concomitent cu măsura tehnico-administrativă, se aplică o sancțiune contravențională principală, cât și atunci când aplicarea măsurii tehnico-administrative a ridicării vehiculului este disociată de aplicarea sancțiunii contravenționale principale.

38. Respectarea unor garanții procesuale nu poate depinde de voința agentului constator, iar natura de act administrativ a dispoziției emise de poliția locală, care a dispus ridicarea autovehiculului staționat neregulamentar, nu poate aduce atingere unității de procedură în materie contravențională.

VI. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

39. În procesul de unificare a jurisprudenței au fost pronunțate, de către instanța supremă, următoarele hotărâri:

40. *Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii nr. 9 din 25 mai 2015*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 526 din 15 iulie 2015, prin care, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 128 alin. (1) lit. d), art. 134 alin. (2) și art. 135 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportate la dispozițiile art. 3 alin. (1), art. 5, art. 36 alin. (1), alin. (2) lit. d) și alin. (6) lit. a) pct. 13 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată, cu

modificările și completările ulterioare, art. 21 lit. b) și art. 24 lit. d) din Legea-cadru a descentralizării nr. 195/2006, s-a stabilit că *procedura de aplicare a măsurii tehnico-administrative constând în ridicarea vehiculelor staționate/oprite neregulamentar pe partea carosabilă, prevăzută de art. 64 și art. 97 alin. (1) lit. d) și alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, nu poate fi reglementată prin hotărâri ale consiliilor locale.*

41. *Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii nr. 11 din 19 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 750 din 19 septembrie 2017 (Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii nr. 11/2017), prin care, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 39, art. 102 alin. (1) pct. 14 și art. 105 pct. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin raportare la dispozițiile art. 7 lit. h) din Legea poliției locale nr. 155/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare, s-a stabilit că doar agentul constator din cadrul poliției rutiere are competența de a solicita proprietarului sau deținătorului mandat al unui vehicul comunicarea identității persoanei căreia i-a încredințat vehiculul pentru a fi condus pe drumurile publice, precum și de a aplica sancțiunile contravenționale prevăzute de lege, în cazul necomunicării relațiilor solicitate, prezentând relevanță considerentele de la paragrafele 44-48 și 55-58.*

42. În jurisprudența Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție au fost identificate următoarele decizii:

43. *Decizia nr. 5.384 din 21 octombrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 5.732/63/2019, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a stabilit competența materială procesuală în favoarea Tribunalului Dolj — Secția de contencios administrativ și fiscal, reținând, în esență, că dispoziția prin care este dispusă măsura tehnico-administrativă a ridicării vehiculului este un act administrativ, îndeplinind condițiile impuse de dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004, fiind deci un act unilateral emis de o autoritate publică — Poliția Locală a Municipiului Craiova — în vederea executării în concret a legii care modifică raporturi juridice preexistente sau dă naștere unor raporturi juridice noi, act administrativ care poate fi atacat în justiție de către persoanele care se consideră vătămate prin acesta.*

Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat că nu sunt aplicabile dispozițiile art. 109 alin. (9) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 prin raportare la dispozițiile art. 31 alin. (1) și art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, întrucât prevederile art. 31 alin. (1) și art. 32 alin. (1) anterior menționate stabilesc competența judecătorei în a cărei circumscripție s-a săvârșit contravenția strict pentru cazul plângerilor formulate împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii, aceasta neputând fi extinsă și în cazul actelor administrative emise în legătură cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002. Ca urmare, potrivit dispozițiilor Legii nr. 554/2004, acest capăt de cerere este de competența secției de contencios administrativ a tribunalului.

44. În același sens, *Decizia nr. 254 din 1 aprilie 2025, pronunțată în Dosarul nr. 8.966/4/2023, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a stabilit competența materială procesuală în favoarea Tribunalului Brașov — Secția a II-a de contencios administrativ și fiscal, în considerarea naturii juridice a actului contestat — act unilateral ce îndeplinește condițiile impuse de dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004 — și în aplicarea prevederilor art. 10 alin. (1) și (3) din actul normativ menționat.*

45. *Decizia nr. 5.006 din 27 octombrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 477/45/2011, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a stabilit competența materială procesuală în favoarea judecătorei ca instanță de drept comun în materie contravențională, reținând, în esență, că măsura tehnico-administrativă a ridicării unui vehicul nu are regimul juridic al unei sancțiuni de sine stătătoare, independente de regimul contravențional incident în materia circulației publice, astfel încât nu se poate susține rezonabil că actul ce conține stabilirea și executarea unei astfel de măsuri, ca act accesoriu, are un regim juridic distinct de regimul juridic aplicabil actului principal, cu alte cuvinte, procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției constând în fapta de a staționa neregulamentar.*

VII. Jurisprudența Curții Constituționale

46. Prin Decizia Curții Constituționale nr. 521 din 12 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 5 februarie 2014, a fost respinsă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată și s-a constatat că dispozițiile art. 64 alin. (1) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, precum și ale art. 7 lit. h) din Legea poliției locale nr. 155/2010 sunt constituționale în raport cu criticile formulate și s-a reținut că:

„1. Prevederile legale criticate reglementează posibilitatea poliției rutiere de a dispune ridicarea vehiculelor staționate neregulamentar pe parte carosabilă, având dreptul de a constata contravenții și de a aplica sancțiuni pentru încălcarea normelor legale privind oprirea, staționarea, parcare autovehiculelor și accesul interzis. (...)

Scopul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, potrivit art. 1 alin. (2), este acela de a asigura desfășurarea fluentă și în siguranță a circulației pe drumurile publice, precum și ocrotirea vieții, integrității corporale și a sănătății persoanelor participante la trafic sau aflate în zona drumului public, protecția drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor respective, a proprietății publice și private, precum și a mediului. (...)

2. Analizând critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 alin. (1) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 și art. 7 lit. h) din Legea nr. 155/2010 privind conținutul și limitele dreptului de proprietate și caracterul inviolabil al proprietății private, Curtea constată că (...). Textele de lege criticate reglementează o «măsură tehnico-administrativă menită să asigure desfășurarea circulației pe drumurile publice în condiții de siguranță, prin îndepărtarea de pe spațiul rezervat circulației rutiere a autovehiculelor staționate în acea zonă în pofida regulilor stabilite prin lege privind oprirea și staționarea acestora», astfel cum s-a reținut prin Decizia nr. 691 din 5 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 16 iunie 2009.

(...) De altfel, măsura instituită prin textul de lege criticat reprezintă o sancționare a atitudinii culpabile a conducătorului auto care a nesocotit normele legale referitoare la staționarea vehiculelor.

Așadar, având în vedere scopul urmărit, mijloacele folosite, precum și existența unui just echilibru între interesele individuale și cele generale, Curtea constată că prin textele legale criticate legiuitorul a reglementat o limitare rezonabilă a atributelor de posesie și folosință ale dreptului de proprietate, ceea ce reprezintă o expresie a textului constituțional referitor la competența legiuitorului de a stabili limitele dreptului de proprietate. (...)”.

47. Prin Decizia Curții Constituționale nr. 545 din 24 octombrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165 din 29 februarie 2024, a fost respinsă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată și s-a constatat că dispozițiile art. 7 lit. h) din Legea poliției locale

nr. 155/2010 sunt constituționale în raport cu criticile formulate, reținându-se, în considerente, următoarele:

„20. (...) prevederile legale criticate nu îngrădesc dreptul persoanei vătămate de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor sale. Astfel, împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției la circulația pe drumurile publice, contravenientul poate depune plângere la judecătorești, în condițiile prevăzute de art. 118 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006.

21. Referitor la ridicarea vehiculelor staționate neregulamentar în situațiile prevăzute la art. 7 lit. h) din Legea nr. 155/2010, Curtea observă că această măsură se poate dispune de polițistul local, potrivit regulilor cuprinse în procedura privind ridicarea vehiculului, prevăzută de art. 203¹-art. 203⁴ din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 876 din 26 octombrie 2006, cu modificările și completările ulterioare (a se vedea, în acest sens, dispozițiile art. II din Hotărârea Guvernului nr. 965/2016 pentru modificarea și completarea Regulamentului de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1035 din 22 decembrie 2016, potrivit căreia: «Procedura privind ridicarea vehiculului, prevăzută de Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, cu modificările și completările ulterioare, se aplică în mod corespunzător și de polițistul local în situațiile prevăzute la art. 7 lit. h) și k) din Legea poliției locale nr. 155/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare.»). Astfel, ridicarea vehiculului se dispune, în scris, prin dispoziția de ridicare a polițistului local. Dispoziția de ridicare are natura juridică a unui act administrativ, care poate fi supus controlului judecătoresc, în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004. (...)»

VIII. **Opinia judecătorilor-raportori**

48. Prin raportul întocmit de judecătorii-raportori desemnați conform art. 516 alin. (5) din Codul de procedură civilă a fost propusă dezlegarea potrivit căreia competența materială în soluționarea litigiilor având ca obiect cererea în anularea dispoziției de ridicare a vehiculului emise în temeiul art. 97 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, respectiv al art. 7 lit. b) din Legea nr. 155/2010, atunci când nu se contestă ori nu este întocmit proces-verbal de contravenție, revine tribunalului, ca instanță de contencios administrativ determinată potrivit regulilor instituite de art. 10 alin. (1) din Legea nr. 554/2004.

49. Totodată, a fost înregistrat la dosar un punct de vedere întocmit de către unul dintre membrii completului de judecată, prin care s-a apreciat că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, art. 31 alin. (1) și art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 și art. 10 din Legea nr. 554/2004, judecătoria este instanța competentă material procesual să soluționeze acțiunile având ca obiect anularea dispozițiilor de ridicare a autovehiculelor staționate neregulamentar pe domeniul public al municipalității, întocmite în temeiul art. 7 lit. h) din Legea nr. 155/2010, chiar și în situația în care nu se contestă ori nu este întocmit un proces-verbal de contravenție.

IX. **Înalta Curte de Casație și Justiție**

IX.1. **Admisibilitatea recursului în interesul legii**

50. Potrivit dispozițiilor art. 514 din Codul de procedură civilă: „Pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, procurorul general al

Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, colegiile de conducere ale curților de apel, precum și Avocatul Poporului au îndatorirea să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra problemelor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești.”

51. Potrivit dispozițiilor art. 515 din Codul de procedură civilă: „Recursul în interesul legii este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecății au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, care se anexează cererii.”

52. Textele de lege menționate stabilesc condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei decizii în interesul legii, determinând în același timp și limitele analizei instanței în soluționarea acestei sesizări.

53. Procedând la verificarea legalității investiției, în acord cu prevederile art. 514 din Codul de procedură civilă, se constată că Înalta Curte de Casație și Justiție a fost legal investită de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov în vederea pronunțării deciziei în interesul legii, colegiile de conducere ale instanței făcând parte din categoria subiecților ce pot promova recurs în interesul legii.

54. În ceea ce privește condițiile de admisibilitate ce trebuie îndeplinite cumulativ, respectiv: sesizarea să aibă ca obiect o problemă de drept (i); această problemă de drept să fi fost dezlegată diferit de instanțele judecătorești (ii); dovada soluționării diferite să se facă prin hotărâri judecătorești definitive (iii); hotărârile judecătorești să fie anexate sesizării, se constată că acestea sunt îndeplinite.

55. Astfel, din înscrisurile anexate memoriului înaintat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov rezultă că se identifică practică neunitară la nivelul instanțelor naționale, în legătură cu stabilirea instanței competente material în soluționarea litigiilor având ca obiect anularea dispoziției de ridicare a vehiculelor parcate neregulamentar, atunci când nu a fost întocmit ori nu a fost contestat un proces-verbal de constatare a contravenției.

56. În acest sens, în cazuri de speță, instanțele naționale au exprimat puncte de vedere diferite în privința extinderii aplicabilității normelor atributive de competență în materie contravențională, conținute de art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 și art. 31 alin. (1) și art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, inclusiv asupra acțiunilor în anularea dispozițiilor de ridicare a vehiculelor parcate/staționate neregulamentar, cu consecința atragerii competenței materiale a judecătoriei, respectiv în privința aplicabilității dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 în același tip de litigii, cu consecința stabilirii competenței materiale în favoarea tribunalului, secția/completul specializat în soluționarea litigiilor de contencios administrativ.

57. Așadar, recursul în interesul legii îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 514 și 515 din Codul de procedură civilă.

IX.2. **Analiza problemei de drept soluționate în mod neunitar de instanțele judecătorești**

58. Problema de drept care a dat naștere unor interpretări diferite la nivel național, reflectată în hotărârile judecătorești definitive atașate sesizării, privește în esență următoarea chestiune: dacă, în lipsa unui proces-verbal de contravenție, de sancționare a faptei constând în staționarea neregulamentară a vehiculelor pe drumurile publice/pe domeniul public, ori în ipoteza necontestării acestuia, instanța competentă material în analiza controlului de legalitate a dispoziției prin care se instituie măsura tehnico-administrativă de ridicare a vehiculelor staționate neregulamentar, emisă în temeiul prevederilor art. 97 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002,

respectiv al prevederilor art. 7 lit. h) din Legea nr. 155/2010, în procedura reglementată de prevederile art. 203¹-203² din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, este tribunalul, ca instanță de contencios administrativ determinată potrivit regulilor de la art. 10 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, sau judecătoria, potrivit art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, respectiv art. 31 alin. (1) și art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001.

59. Dispozițiile unui act normativ trebuie interpretate și aplicate în mod unitar, în contextul în care Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 se referă la sancționarea încălcării normelor care constituie regimul circulației rutiere, prin aplicarea unor sancțiuni principale, complementare și a unor măsuri tehnico-administrative.

60. În primul rând, interpretarea teleologică, fără a nega natura juridică de act administrativ unilateral cu caracter individual a dispoziției ce consemnează măsura tehnico-administrativă, atribuie relevanță, în planul competenței materiale procesuale de soluționare a acțiunilor îndreptate împotriva acestui act administrativ, apartenenței acestuia la regimul juridic al răspunderii contravenționale.

61. Astfel, măsura ridicării autovehiculului este dispusă de poliția locală și de poliția rutieră în temeiul dispozițiilor art. 97 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 și potrivit atribuțiilor care revin poliției locale conform dispozițiilor art. 7 lit. h) din Legea nr. 155/2010, conținutul dispoziției de ridicare a vehiculului fiind prevăzut de art. 203² din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, și este calificată de dispozițiile art. 97 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 ca reprezentând o măsură tehnico-administrativă, fiind dispusă, de regulă, ca urmare a săvârșirii unei contravenții prin care au fost încălcate dispoziții legale privind oprirea, staționarea, parcare autovehiculelor și accesul interzis, dintre cele prevăzute de art. 143 din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

62. Această calificare a intervenit ca urmare a voinței exprese a legiuitorului, exprimată prin modificarea adusă Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2007 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2007*), în a cărei expunere de motive se arată că: „S-a realizat o corelare între caracterul măsurii «ridicarea vehiculelor staționate neregulamentar» și încadrarea sa juridică, în sensul că aceasta nu putea fi considerată, prin natura sa, o sancțiune contravențională complementară, ci doar o măsură tehnico-administrativă [vezi intervenția asupra art. 96 alin. (2) lit. f) și art. 97 alin. (1) lit. d)].”

63. Este de necontestat că actul juridic prin care s-a dispus această măsură [dispoziția emisă de poliția națională sau de poliția locală, în temeiul prevederilor art. 7 lit. h) din Legea nr. 155/2010] reprezintă un act administrativ tipic în sensul dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004.

64. Cu toate acestea, împrejurarea că măsura ridicării, transportului și depozitării autovehiculului oprit ori staționat neregulamentar este dispusă printr-un act administrativ, separat de procesul-verbal prin care a fost aplicată/se va aplica sancțiunea contravențională principală pentru aceeași faptă, nu este de natură a schimba calificarea juridică a măsurii tehnico-administrative și nici raportul de accesorialitate dintre măsura tehnico-administrativă și sancțiunea contravențională principală.

65. Dincolo de calificarea corectă a dispoziției emise de poliția locală în temeiul prevederilor art. 7 lit. h) din Legea nr. 155/2010 ca fiind un act administrativ tipic, nu poate fi negată apartenența acestei măsuri la instituția juridică a răspunderii contravenționale, esențială fiind împrejurarea că emiterea

dispoziției de ridicare a vehiculului are ca premisă săvârșirea unei contravenții, dispoziția de ridicare a vehiculului fiind un act (este adevărat administrativ) emis însă în materie contravențională, materie reglementată prin norme juridice derogatorii de la dispozițiile Legii nr. 554/2004.

66. Apartenența măsurii în discuție la materia dreptului contravențional se desprinde cu claritate din Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii nr. 9/2015, prin care s-a statuat că procedura de aplicare a măsurii tehnico-administrative constând în ridicarea vehiculelor staționate/oprite neregulamentar pe partea carosabilă, prevăzută de art. 64 și art. 97 alin. (1) lit. d) și alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, nu poate fi reglementată prin hotărâri ale consiliilor locale și în ale cărei considerente s-a arătat că:

„Ridicarea și depozitarea vehiculelor staționate/oprite neregulamentar pe partea carosabilă prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 constituie, în esență, măsuri de bună administrare a traficului rutier și de restabilire a situației anterioare încălcării ordinii de drept prin săvârșirea contravenției, iar reglementarea acestora nu poate fi detașată de regimul juridic de drept contravențional sub incidența căruia se află fapta săvârșită, sancțiunea principală și, după caz, sancțiunea contravențională complementară cărora le sunt atașate.”

67. Într-un alt paragraf al aceleiași decizii, instanța supremă a statuat că *ridicarea vehiculelor staționate/oprite neregulamentar pe partea carosabilă reprezintă o măsură tehnico-administrativă, accesorie unei fapte sancționate contravențional referitoare la nerespectarea regulilor de circulație pe drumurile publice, înțeleasă ca măsură de restabilire a ordinii publice.*

68. Prin urmare, măsura tehnico-administrativă a ridicării unui vehicul nu are regimul juridic al unei sancțiuni de sine stătătoare, independente de regimul contravențional incident în materia circulației publice, astfel încât nu se poate susține rezonabil că actul ce conține stabilirea și executarea unei astfel de măsuri, ca act accesoriu, are un regim juridic distinct de regimul juridic aplicabil actului principal, cu alte cuvinte procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției constând în fapta de a staționa neregulamentar.

69. Fapta constând în staționarea neregulamentară este calificată de lege ca fiind contravenție și este sancționată ca atare conform prevederilor art. 108 alin. (1) lit. b) pct. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, iar regimul juridic al ridicării autovehiculelor staționate neregulamentar pe partea carosabilă este stabilit la art. 64 din același act normativ. Staționarea neregulamentară este calificată ca faptă ilicită de natură contravențională, iar măsura tehnico-administrativă de ridicare și transport al autovehiculelor staționate neregulamentar este stabilită ca urmare a săvârșirii unei astfel de contravenții, nefiind altceva decât o măsură de restabilire a situației anterioare încălcării ordinii de drept prin contravenție. Prin urmare, măsura tehnico-administrativă de ridicare a autovehiculelor staționate neregulamentar, având ca premisă săvârșirea de fapte de natură contravențională, nu poate fi detașată de regimul de ansamblu al raportului juridic contravențional.

70. Aceeași idee rezultă cu claritate din faptul că măsura tehnico-administrativă este prevăzută de art. 97 alin. (1) lit. d), text inclus în capitolul VII intitulat „Răspunderea contravențională” din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

71. Nu este de natură să contrazică această concluzie nici argumentul, desprins din considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 545/2023 (paragraful 16), că scopul sancțiunilor contravenționale (principale și complementare) este diferit de cel al măsurii tehnico-administrative de ridicare a

vehiculelor staționate neregulamentar, dat fiind că primele reprezintă sancțiuni ce conțin o componentă punitivă, educațională, pe când măsura tehnico-administrativă a ridicării vehiculelor este menită „să asigure desfășurarea circulației pe drumurile publice în condiții de siguranță, prin îndepărtarea de pe spațiul rezervat circulației rutiere a autovehiculelor staționate în acea zonă în pofida regulilor stabilite prin lege privind oprirea și staționarea acestora”, *putând fi dispusă independent de emiterea procesului-verbal de contravenție*.

72. Astfel, deși reprezintă o măsură distinctă, ce are un alt scop decât sancțiunea contravențională, dispoziția de ridicare a autovehiculului nu are regimul juridic al unei măsuri de sine stătătoare, independentă de regimul contravențional incident în materia circulației rutiere. Procesul-verbal de ridicare a autovehiculelor staționate neregulamentar pe domeniul public al municipității, având ca premisă săvârșirea unei fapte de natură contravențională, nu poate fi detașat de regimul de ansamblu al raportului juridic contravențional, așa încât această măsură tehnico-administrativă poate fi calificată ca o măsură dispusă de organul constator asociată celorlalte măsuri legale și necesare care configurează regimul juridic al răspunderii contravenționale.

73. Legătura intrinsecă dintre măsura tehnico-administrativă și materia dreptului contravențional este dovedită inclusiv de conjuncția „și” folosită în primul alineat al art. 97 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, care susține aceeași indisolubilitate a măsurii față de sancțiunile contravenționale reglementate în articolele anterioare: câtă vreme se stabilește că în cazurile prevăzute de prezenta ordonanță (adică cele care vizează încălcarea dispozițiilor acesteia, altele decât cele care întrunesc elementele constitutive ale unei infracțiuni, constituie contravenție și se sancționează cu avertisment ori cu amendă ca sancțiune principală și, după caz, cu una dintre sancțiunile complementare) „polițistul rutier dispune și una dintre măsurile tehnico-administrative”.

74. Se reține că este lipsit de relevanță, din perspectiva acestui raport de accesorialitate din care rezultă apartenența măsurii tehnico-administrative la materia dreptului contravențional, criteriul de ordin temporal (care ar presupune emiterea dispoziției de ridicare și depozitare a autovehiculului, subsecvent întocmirii procesului-verbal de constatare și sancționare contravențională). Din contră, raportul de accesorialitate are ca fundament săvârșirea unei fapte unice, care se încadrează în sfera ilicitului contravențional, atrăgând consecințe variate, precum și faptul că măsura tehnico-administrativă a ridicării autovehiculelor staționate sau oprite neregulamentar, prevăzută de art. 97 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 și art. 203¹ din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, nu poate avea o existență juridică de sine stătătoare, independent de constatarea săvârșirii unei contravenții la regimul circulației rutiere, care atrage răspunderea contravențională a făptuitorului. Astfel, măsura tehnico-administrativă a ridicării autovehiculului are drept cauză proximă comiterea unei contravenții prin încălcarea regimului juridic al circulației rutiere.

75. Or, răspunderea contravențională, ca principală formă de răspundere administrativă, se angajează după o procedură specifică, din care face parte și o competență specială. Reglementarea de drept comun în materia răspunderii contravenționale este reprezentată de Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, care constituie, după cum s-a arătat în doctrină, un veritabil „cod al contravențiilor”.

76. Conform art. 572 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ (*Codul administrativ*), răspunderea administrativ-contravențională reprezintă o formă a

răspunderii administrative care intervine în cazul săvârșirii unei contravenții identificate potrivit legislației specifice în domeniul contravențiilor. Dintre cele trei tipuri de răspundere administrativă reglementate de art. 566 din Codul administrativ, măsura tehnico-administrativă este încadrată doar în categoria răspunderii administrative de tip contravențional.

77. Pentru identitate de rațiune, se reține că nu se justifică scoaterea din sfera contravenționalului a acestui act administrativ nici în cazul în care nu a fost întocmit un proces-verbal de contravenție sau reclamantul a contestat separat doar dispoziția de ridicare, fără a formula plângere contravențională, dat fiind că trăsăturile măsurii tehnico-administrative sunt păstrate, iar reglementarea de detaliu privește cu precădere doar modul de executare a dispoziției de ridicare.

78. Dimpotrivă, argumente de logică juridică (*a pari* sau *simili*) impun aceeași soluție, fiind vorba despre aceleași rațiuni ale normei juridice care trebuie să funcționeze în același sens, indiferent că este vorba despre sancțiuni principale, complementare sau de măsuri tehnico-administrative aplicate ca urmare a săvârșirii aceleiași fapte ilicite contravenționale.

79. Nu există vreo rațiune pentru care determinarea instanței competente material ar trebui să depindă de manifestarea de voință a agentului constator, de a aplica sau de a nu aplica o sancțiune contravențională anterior ori concomitent cu aplicarea măsurii tehnico-administrative, sau de manifestarea de voință a contravenientului, de a contesta sau de a nu contesta sancțiunea principală aplicată, regimul juridic unitar al unei acțiuni în justiție impunând, potrivit principiului *ubi eadem est ratio, eadem solutio esse debet* (unde se aplică același raționament, se aplică aceeași soluție), aceeași competență materială de soluționare a cauzei.

80. Faptul că art. 118 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 prevede, în favoarea judecătoreiei, competența pentru soluționarea plângerii contravenționale nu poate avea semnificația excluderii acestei competențe pentru situația în care este atacată doar măsura subsecventă de ridicare a autovehiculului staționat neregulamentar, câtă vreme, astfel cum s-a arătat anterior, aceasta nu poate fi disociată de regimul juridic contravențional, argumente de simetrie a formelor procedurale impunând aceeași soluție.

81. Prin urmare, întrucât măsura tehnico-administrativă este rezultatul săvârșirii unei fapte ilicite de natură contravențională, iar procesul astfel declanșat este unul ce urmează regulile în materie contravențională, cererea privind anularea măsurii de ridicare se impune a fi analizată în contextul general al raportului de drept contravențional, competența de soluționare în primă instanță revenind judecătoreiei, raportat la art. 31 alin. (1) și art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 și la art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, chiar și în cazul în care nu a fost întocmit un proces-verbal de contravenție sau reclamantul a contestat separat doar dispoziția de ridicare a autovehiculului.

82. Nu s-ar putea reține că această soluție contravine considerentelor Deciziei nr. 545/2023 a Curții Constituționale care, analizând constituționalitatea dispozițiilor art. 7 lit. h) din Legea nr. 155/2010 din perspectiva respectării art. 21 și 52 din Constituția României, republicată, reține că dispoziția de ridicare are natura juridică a unui act administrativ, care poate fi supus controlului judecătoresc, în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004.

83. Astfel, în decizia menționată, Curtea Constituțională nu a avut a se pronunța asupra unor aspecte referitoare la competența materială procesuală a instanței investite cu judecarea acțiunii în anularea acestui act administrativ, în raport cu integrarea în domeniul răspunderii administrativ-

contravenționale a măsurii tehnico-administrative căreia actul contestat îi dă expresie, acest considerent din decizia Curții Constituționale fiind dezvoltat pentru a se răspunde criticilor de neconstituționalitate care vizau o pretinsă încălcare a dreptului de acces la justiție, cu scopul de a arăta că, și atunci când dispoziția a fost emisă separat de procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției, persoana interesată are posibilitatea de a se adresa instanțelor judecătorești în scopul desființării măsurii.

84. De altfel, în niciuna dintre cele două orientări jurisprudențiale nu este contestat caracterul de act administrativ al dispoziției de ridicare. Înalta Curte de Casație și Justiție reține însă că regimul aplicabil este cel al răspunderii contravenționale, ea însăși fiind una dintre formele răspunderii administrative, iar, pe de altă parte, Legea nr. 554/2004 recunoaște ea însăși, în art. 5 alin. (2), posibilitatea existenței unei proceduri speciale de atacare a unor acte administrative, argument ce a stat la baza pronunțării și a altor decizii în interesul legii, ale căror dezlegări trebuie aplicate *mutatis mutandis* (de exemplu, Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 28/2021) în soluționarea prezentei sesizări de recurs în interesul legii.

85. În al doilea rând, un argument nu mai puțin important este reprezentat de evoluția jurisprudenței recente a instanței supreme în dezlegările obligatorii date prin mecanismele formale de unificare a practicii judiciare unor probleme de practică neunitară vizând competența materială în alte domenii, dar asemănătoare din punctul de vedere al silogismului juridic dezvoltat.

86. În jurisprudența sa recentă în dezlegările obligatorii prin care a statuat asupra competenței materiale, Înalta Curte de Casație și Justiție a adoptat soluții bazate nu doar strict formal pe litera legii, potrivit regulilor interpretării gramaticale, ci și pe spiritul acestora, desprins din aplicarea regulilor interpretării sistematice și ale celei teleologice.

87. Această interpretare mai largă a fost îmbrățișată tocmai din nevoia de concentrare a diferitelor tipuri de acțiuni aflate la îndemâna justițiabilului într-o jurisdicție unică, aspect benefic nu doar pentru o abordare unitară a cauzelor, dar și pentru facilitarea accesului la justiție al cetățeanului, deziderat în a cărui realizare criteriul proximității instanței este un factor important.

88. În acest sens a fost pronunțată Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 28/2021, în materia actelor de stare civilă, în ale cărei considerente s-a arătat că doar calificarea actului contestat ca fiind un act administrativ nu atrage automat competența materială procesuală a instanțelor de contencios administrativ, câtă vreme, potrivit art. 5 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, nu pot fi atacate pe calea contenciosului administrativ actele administrative pentru modificarea sau desființarea cărora se prevede, prin lege organică, o altă procedură judiciară.

89. A reținut instanța supremă că: „Nu pot fi identificate argumente viabile pentru stabilirea unei competențe materiale procesuale diferite de soluționare în primă instanță a cererilor care privesc rectificarea actului de stare civilă față de cele care privesc anularea, completarea sau modificarea actului de stare civilă, respectiv pentru partajarea competenței între tribunal, ca instanță de contencios administrativ, și judecătorie, în funcție de felul intervenției asupra actului de stare civilă.” (paragraful 71).

90. Întocmai situațiilor juridice analizate în cuprinsul acestei decizii, apartenența raporturilor juridice asupra cărora intervine actul administrativ la alte ramuri de drept ori alte materii, pentru care, într-o lege specială, înțeleasă ca act normativ adoptat de Parlament sau de Guvern prin delegare legislativă, se prevede o altă procedură judiciară de contestare, înlătură competența materială a instanțelor de contencios administrativ.

91. Tot astfel, nu există argumente solide pentru o separare a competenței de soluționare a măsurii tehnico-administrative în discuție de competența generală în materia dreptului contravențional, materie căreia, așa cum s-a stabilit în cele de mai sus, această măsură îi aparține cu certitudine.

92. Un raționament asemănător, bazat pe principiul simetriei și pe argumente desprinse din ansamblul reglementărilor internaționale și naționale aplicabile în domeniu, se regăsește și în jurisprudența obligatorie mai veche a instanței supreme, din care se menționează, cu titlu de exemplu, Decizia nr. IX/2006, în materia imobilelor retrocedate, prin care, în lipsa unei dispoziții legale exprese, s-a statuat că instanța căreia îi revine competența de a soluționa cererile formulate împotriva refuzului persoanei juridice notificate, deținătoare a imobilului, de a emite decizie sau dispoziție motivată de restituire în natură ori de acordare de despăgubiri, potrivit Legii nr. 10/2001, este secția civilă a tribunalului în a cărui rază teritorială își are sediul persoana juridică respectivă.

93. Un argument de simetrie este și cel rezultat din nevoia unei soluții similare cu cea adoptată în cazul celorlalte măsuri tehnico-administrative, cum sunt cele reglementate la art. 97 alin. (1) lit. a), b) și c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

94. Astfel, art. 180 din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 prevede faptul că în procesul-verbal de contravenție trebuie menționată măsura tehnico-administrativă, alături de termenul de exercitare a căii de atac, semnătura agentului constator și unitatea de poliție la care se depune plângerea.

95. Or, contestațiilor împotriva dovezilor înlocuitoare ale permiselor de conducere, ale certificatelor de înmatriculare ori de înregistrare sau ale plăcuțelor cu numărul de înmatriculare ori de înregistrare (măsuri tehnico-administrative) eliberate conform art. 180 alin. (6)-(8) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 le este aplicabilă procedura prevăzută de Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 și de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, deși aceste acte sunt distincte de procesul-verbal, iar uneori acesta nici nu conține mențiunea că ar fi fost luată o astfel de măsură tehnico-administrativă.

96. Nu în ultimul rând, procedura contenciosului administrativ, ce implică, printre altele, și condiționarea admisibilității acțiunii în anularea dispoziției de ridicare a autovehiculelor staționate neregulamentar de parcurgerea procedurii prealabile, prevăzută de art. 7 din Legea nr. 554/2004, nu ar fi adecvată fiindcă ar îngreuna în mod nejustificat accesul justițiabilului la justiție, adăugând o formalitate vădit inutilă de vreme ce măsura tehnico-administrativă este deja executată.

97. Prin urmare, inclusiv din perspectiva garanțiilor procesuale și a standardului de protecție mai ridicat în materia dreptului contravențional, apropiat de cel în materie penală potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului (Hotărârea pronunțată la data de 4 octombrie 2007, Cauza *Anghel contra României*, Cererea nr. 28.183/03), această soluție este una mai apropiată de spiritul legii. Astfel, ridicarea vehiculelor staționate neregulamentar intervine în contextul în care operează răspunderea contravențională, ceea ce implică existența unor garanții procesuale specifice procedurii contravenționale, atât în situația în care, concomitent cu măsura tehnico-administrativă, se aplică o sancțiune contravențională principală, cât și atunci când aplicarea măsurii tehnico-administrative a ridicării vehiculului este disociată de aplicarea sancțiunii contravenționale principale.

98. Pentru considerentele expuse, fiind îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 514 și 515 din Codul de procedură civilă, în temeiul dispozițiilor art. 517 alin. (1) din același cod,

ÎN ALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii declarat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov și, în consecință, stabilește următoarele:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, cu modificările și completările ulterioare, art. 31 alin. (1) și art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare, și art. 10 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, judecătoria este instanța competentă material procesual să soluționeze acțiunile având ca obiect anularea dispozițiilor de ridicare a autovehiculelor staționate neregulamentar pe domeniul public al municipalității, întocmite în temeiul art. 7 lit. h) din Legea poliției locale nr. 155/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare, chiar și în situația în care nu se contestă ori nu este întocmit un proces-verbal de contravenție.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 23 iunie 2025.

Pentru judecător **CORINA-ALINA CORBU**,
președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție
la data pronunțării hotărârii,
eliberat din funcție prin pensionare,
semnează președintele în funcție,
judecător **LIA SAVONEA**

Magistrat-asistent,
Elena-Mădălina Ivănescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcări actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

